

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy w Słupcy, sygn. akt II W 386/19, obwinionego A. J. uznał za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2019 roku o godzinie 17:15 w miejscowości P., woj. (...) na drodze nr (...) kierując samochodem osobowym m-ki J. (...) o numerach rejestracyjnych (...) zatrzymał ww. samochód w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania, tj. wykroczenia z art. 97 k.w. i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 49 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, jako bezpodstawną kwalifikację czynu.

W oparciu o powyższy zarzut obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego czynu i umorzeni oskarżenia.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obwinionego A. J. okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) gdy zostaje poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczność sprawy (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.).

Sąd winien rozważyć wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentować swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.). W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia obwinionego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni.

W ocenie sądu odwoławczego dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów, odnośnie zarzucanego obwinionemu czynu spełnia przedstawione powyżej wymagania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż sprawstwo obwinionego w zakresie czynu z art. 97 k.w. nie budzi w przedmiotowej sprawie żadnych wątpliwości, a na jego przypisanie pozwala przede wszystkim sporządzona w sprawie dokumentacja fotograficzna oraz zeznania świadka S. K., które to zeznania pozwoliły na dokładne określenie miejsca postoju zaparkowanego przez obwinionego pojazdu. Zatem niezasadnie obwiniony podnosi, iż sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 49 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Przy czym podkreślić należy, iż dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie nie ma kategorię znaczenia czy przesłuchany w charakterze świadka funkcjonariusz policji uznaje miejsce zatrzymania samochodu przez obwinionego jako skrzyżowanie czy też nie, a co podnosi skarżący.

Kwestia ta, bowiem podlegała dokładnej analizie przez sąd I instancji, w oparciu nie tylko zeznania tegoż świadka, ale również przede wszystkim o dokumentację fotograficzną zgromadzoną w sprawie. Należy zgodzić się ze stanowiskiem sądu I instancji, że w przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż obwiniony zaparkował samochód przy skrzyżowaniu dróg, bowiem obie drogi miały jezdnię o twardej nawierzchni i przecinały się tworząc skrzyżowanie w kształcie litery T.

Również kwestia zupełnie poboczną jest podnoszona przez obwinionego kwestia czy stwarzał on zagrożenie dla ruchu drogowego i dokonana przez niego ocena tego zagrożenia. Nie może również mieć wpływu na sprawstwo w zakresie czynu z art. 97 k.w. subiektywne odczucie tego obwinionego, iż faktycznie nie ograniczał nikomu widoczności i nie stwarzał utrudnienia.

Okoliczność ta może mieć jedynie wpływ na ocenę szkodliwości społecznej dokonanego czynu i w konsekwencji wpływ na wymiar kary, co sąd I instancji, obok celów grzywny w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględnił.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla uznania A. J. za winnego wykroczenia z art. 97 k.w.

Reasumując, dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliły na niebudzące wątpliwości przypisanie obwinionemu wykroczenia z art. 97 k.w.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2017 poz. 2467) oraz art. 1 i art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.1983 poz. 223 z późn. zm.).

Karol Skocki